

CONCURS LITERARI SANT JORDI

1r PREMI

Aina Ribot

-Digui? Sí, sóc la princesa Briseida, qui pregunta?- va demanar.

-Sóc en Jordi III, el cavaller, vinc a salvar-te- va respondre.

-Salvar-me, de què?- va xisclar.

-Del drac Eugeni.

-Què n'ets de carallot! És el meu animaló!-va cridar.

En Jordi es va quedar espantat, una princesa amb un drac? No tenia sentit.

És clar, la Briseida no era pas una princesa “normal”. Sempre vestia amb uns pantalons texans trencats i una samarreta lila, portava el cabell recollit i li encantava el judo i la defensa personal.

En Jordi era més tradicional. Sempre li havien explicat com el seu avi havia salvat la princesa d'un drac dolent i justament aquella princesa era l'àvia de la Briseida.

Un dia, ell va decidir matar al drac de la princesa perquè pensava que se la menjaria, com era la tradició.

Va agafar la seva motxilla, una espasa i el seu ase (com no tenia tants diners per a comprar un cavall, va llogar un ase)

Quan estaven a punt d'arribar al castell de la princesa, l'ase es va caure al terra; es podia dir que en Jordi pesava uns quants quilets de més i l'ase no els va poder suportar. Així que el cavaller va arribar a peu.

Quan estava davant de la porta tot el seu cos tremolava. Havia passat la seva infantesa a casa escoltant les històries meravelloses del seu avi.

Va pensar que seria millor entrar per la finestra, així ningú s'adonaria del que estava passant.

El castell era bastant gran, pintat de blanc, amb moltes finestres cobertes per porticons negres,

A la part superior hi havia unes torres immenses que tenien el terrat en forma de piràmide.

Va analitzar la situació i va veure una finestra que estava a nivell de terra, però era bastant petita. Va entrar.

Com abans he explicat, en Jordi III era grassonet, així que es va quedar encallat. No sabia què fer. Ho va intentar amb totes les seves forces però no podia moure's, es trobava amb una situació delicada i compromesa. Finalment, va aconseguir colar-se, però amb l'empenta va caure a sobre del drac Eugeni.

La missió de l'Eugeni era protegir el castell, així que quan va notar un pes en la seva espatlla, es va girar i va fer un gruny ensordidor, La princesa el va sentir i va baixar les escales corrents. Quan va arribar va veure que l'Eugeni estava a punt de menjar-se a en Jordi va exclamar:
-Eugeni, atura't!-va cridar, però l'Eugeni no feia cas.
-Eugeni, "ne le mangez pas"!-va cridar més fort.
De sobte, l'Eugeni es va girar i va deixar en Jordi al terra (es veu que era un drac francès i que li estava costant molt aprendre català)
En Jordi tremolant de por va mirar la princesa i li digué:
Ho sento molt Briselda. Els meus pares no deixaven d'explicar-me com el meu avi havia salvat a la teva àvia de les urpes del drac i jo ...també volia ser un heroi!-va confessar.
-Estem al segle XXI!El teu avi va salvar la meua iaia fa molt de temps!
De veritat que ho sento- es va tornar a disculpar.
Tranquil, et perdono, ara ves-te'n abans que el meu pare et vegi.
En Jordi se'n va anar i va aprendre la lliçó.
I vet aquí com la llegenda de sant Jordi ha evolucionat.

2n PREMI

Paula Abad

Jo era una noia normal, bé, no tant, era la princesa de Samac, un poble que està per Lleida.

Érem l'any 1896, quan tot era molt avorrit. La meva vida era una rutina, només feia coses de princesa: menjar, anar amb els cavalls, berenar, dutxar-me, jugar al solitari, sopar i dormir.

El meu pare volia que em casés, jo no volia, però sinó quan es morís el regne no tindria sucesor, així que ja sabia quin seria el meu destí, però tots els meus pretenents eren lletjos i avorrits.

Un dia va venir un cavaller molt, molt, molt maco! Era de Barcelona. Es deia Jordi. Anava molt cavallerós, amb una armadura de ferro, dura com una pedra. Tenia un cavall marró amb taques blanques i una espasa tan llarga com la Torre Eiffel.

El problema era que no sabia per quina raó venia un cavaller a aquest petit poble. Seria per què havia sentit que jo era la princesa més maca de les contrades?

No podia contenir-me i vaig baixar a preguntar-li:

Què fa un cavaller tan maco per aquests llocs?

Ell em va respondre:

Perdoni senyoreta, però tenim un problema. Hi ha un drac a Lleida que ve volant cap aquí.

Jo vaig pensar que era una excusa. Ell va afegir:

-Si no em creu, comprovi-ho vostè mateixa.

Em vaig quedar bocabadada. El drac venia cap aquí, i escupia foc! Un drac gegant i fastigós estava per l'aire. Això sí, estava tan gros que li costava volar, però se'l veia amb molta gana, ja que anava llençant bava quan veia tants vilatans deliciosos.

El drac va aterrar i va dir: "Que no s'estengui el pànic, només em vull menjar uns quants, els que estiguin més tovets, que em fan una mica del mal els queixals".

Va començar a passejar-se pel poble menjant persones com si fossin entrepans. Estava esperant veure el Jordi en acció, però quina va ser la meva sorpresa quan el vaig veure amagat i cagat de por darrera una columna. De sobte, veig que el drac gira cap a ell. Sense pensar-m'ho dues vegades, vaig baixar corrents a la cuina, agafo una paella i m'acosto al drac fent-li un cop de paella als

Del mal va caure al terra i em va demanar clemència agafant una rosa del terra i donant-me-la.. Jo com sóc molt bona, el vaig perdonar i a partir d'aquest moment va ajudar els vilatant en les seves tasques i el poble va deixar de ser avorrit.

I amb un drac i un gat aquest conte s'ha acabat.

3r PREMI

Queralt Pregonas

Tot va començar un 23 d'abril del 1999. Ja havia arribat la primavera i començava a fer calor. Com cada dia, la Clàudia dormia fins les onze del matí, esmorzava, es vestia, es pentinava i quan ja havia acabat marxava a veure el seu amic, el Jordi.

El Jordi vivia a una casa rural a prop del bosc on hi havien molts animals.

Ell era un noi , més aviat un adolescent, molt eixerit. Tenia tres anys més que la Clàudia, però eren molt bons amics i sempre s'ajudaven.

Un dia van anar al bosc per recollir unes fulles d'arbre que necessitaven per un projecte de naturals.

Cap dels dos es va adonar que vora el llac hi havia un drac molt gran, però el drac sí que els va veure.

La bèstia ferotge va anar cap el Jordi i el va agafar amb les seves urpes fent que el Jordi no pogués desfer-se'n i quedés atrapat.

La Clàudia es va espantar i va marxar corrent a buscar una destrat que tenien els pares del Jordi. Aquests es van quedar paralizats en escoltar els fets, però com la Clàudia tenia molta empena i estimava molt al Jordi, va agafar la destrat que tenien guardada per talar i amb totes les seves forces va anar fent talls al drac fins que va caure al terra desagnat.

El Jordi es va poder desfer de les urpes del drac. En aquest moment, van arribar els pares del Jordi i es van abraçar ben fort, molt contents .

Tots van caminar cap al poble feliços . Quan van arribar la Clàudia i el Jordi van anar al quiosc i la Clàudia li va regalar un llibre al Jordi perquè el llegís mentre es recuperava de l'ensurt i el Jordi molt emocionat en veure que la seva millor amiga l'havia salvat , va arrencar una rosa del roser més bell del poble i li va regalar.

No hi ha res més bonic que l'amor d'una amistat.